

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

In de laatste weken van zijn leven heeft Herman Lubbers nog een aantal verhalen willen vertellen over het hulpverleningswerk in Albanië, waar hij samen met Anne-Lise meer dan 28 jaar de schouders onder heeft gezet. In de Nieuwsbrief van vorig jaar december vertelde Herman zijn eigen verhaal. In de uitgave van afgelopen maart was Herman aan het woord over zijn herinneringen aan het Oude Mannenhuis in Tirana. En in deze Nieuwsbrief publiceren we het slot van dit drieluik, waarin Herman en Anne-Lise terugblikken naar hun belevenissen met de Roma's bij het treinstation en de overstroming in 2010.

TWEE BARMHARTIGE SAMARITANEN, STRAATKINDEREN
IN TIRANA EN ZIGEUNERS BIJ HET TREINSTATION:

***“Wij koesterden hun kinderen,
terwijl ze eigenlijk te vies
waren om aan te pakken”***

Het is niet zo verwonderlijk dat Herman en Anne-Lise Lubbers altijd een hart hebben gehad voor de Albanese Roma kinderen. Het was de eerste nood waarmee ze ruim 29 jaar geleden geconfronteerd werden toen het allereerste transport met schoolmeubeltjes van twee Huizer scholen een weg vond naar Albanië. Via de Stichting Ondergrondse Kerk was contact gelegd met het Stephen Centre in Tirana en de van daaruit werkende evangelist. Hij bracht het echtpaar op het spoor van de straatkinderen in de Albanese hoofdstad, voornamelijk zigeuner kinderen die tot de bedelstaf waren veroordeeld omdat ze wees waren of omdat hun ouders niet voor hen konden zorgen vanwege ziekte, werkloosheid en/of verslaving. De (kleine) kinderen brachten hun dagen liggend op een stuk karton door, hongerig, verwaarloosd en vaak ook nog ziekelijk. Hun ouders hoopten op een Barmhartige Samaritaan die naar hen om zou kijken met wat voedsel en medicijnen. Die kwam in tweevoud in de personen van Herman en Anne-Lise Lubbers, die de straatkinderen voorzagen van belegde boterhammen, water, medicijnen en kleding. En met toestemming van hun ouders kregen ze later ook nog onderdak

in het kindertehuis, toen het tehuis financieel werd geadopteerd door het Albanië Comité in oprichting. “Toen we voor de straatkinderen gingen zorgen,

Het treinstation was een vuilnisbelt, waar de zigeunerfamilies bouwketen hadden gebouwd van hout en plastic.

wilden we ook graag weten waar deze Roma kinderen woonden”, vertellen Herman en Anne-Lise. “Dat bleek in barakken buiten de stad te zijn, in getto’s bij de treinen. Dit treinstation was een vuilnisbelt, waar de zigeunerfamilies bouwketen hadden gebouwd van hout en plastic. Voorzieningen als water, verwarming en toiletten waren er niet. Toch oogden ze gelukkig met elkaar, ondanks hun omstandigheden. Ze werden overal weggestuurd en daarom gingen wij er iedere dag heen om een broodje en water te brengen. We zorgden voor warme winterkleding, schoenen, incontinentiemateriaal en medicijnen. En als er een kind ziek was, brachten we het naar het ziekenhuis. Als de zigeuners zelf gingen, werden ze weggestuurd”.

“Ik kan me nog een 12-jarig meisje herinneren, dat zwanger was”, vertelt Anne-Lise. “Het is bij de zigeuners heel gewoon dat zo’n jong meisje een kind krijgt. Ze had ook al een man. We hebben haar helemaal begeleid, totdat het kindje in een kliniek werd geboren”.

“Ondanks de grote armoede, was het altijd gezellig bij de zigeunerfamilies van het treinstation. De liefde straalde ervan af. Ze zagen dat wij hun kinderen koesterden en niet wegstuurden. Het maakte ons niet uit hoe ze eruitzagen, terwijl ze eigenlijk te vies waren om aan te pakken. We deelden Bijbels uit, zongen met ze en dat allemaal midden op die vuilnisbelt. Hun woongerrein was mensonterend.

De (kleine) kinderen brachten hun dagen liggend op een stuk karton door, hongerig, verwaarloosd en vaak ook nog ziekelijk.

Naast de bewoners van het treinstation, was er in de stad ook nog een soort Big Mama. Deze zigeunervrouw had de zorg over meer dan 20 verwaarloosde zigeuner kinderen. Ze werden allemaal bij haar thuisgebracht en dan nam ze hen 's morgens mee naar het park om te bedelen. Niet alles wat ze deed vonden wij goed, maar ze zei tegen ons: -Hoe moeten we anders rondkomen?-. En dat begrepen we dan ook wel, zodat we haar hielpen waar we konden. De kinderen hoefden onze auto maar te zien aankomen, of ze werden helemaal gek. Als een horde kwamen ze

De twee Barmhartige Samaritanen van het Albanië Comité brachten Levend Water en water uit een fles voor de dorst ...

... en ter verkoeling.

op ons af. Ze wilden de auto schoonmaken en dan trakteerden we hen op een pizzapunt of een 'souflaatje'. Dat is een pitabroodje met vlees, groente en saus. En toen het een keer heel warm was, vroegen ze om brood met chocoladepasta. Daar hadden ze zó'n zin in..... Het was toen boven de 46 graden, dus die chocoladepasta

Hartelijk dank

Het drukken en bezorgen van deze Nieuwsbrief is mogelijk gemaakt dankzij sponsoring, waarvoor de Stichting Albanië Comité de sponsors heel hartelijk dankt!

Elke gift is welkom
op het volgende rekeningnummer:
NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De zigeuner kinderen werden overal weggestuurd en daarom gingen Herman en Anne-Lise er iedere dag heen om een broodje en water te brengen.

was niet zo'n succes", lacht Anne-Lise bij de herinnering aan de kleverige handjes en snoetjes.

Verstoten en vertrapt volk

Een bijzonder verhaal is dat van het zigeunermeisje Rina. Ze was een jaar of drie toen Herman en Anne-Lise haar op de hoek van de straat leerden kennen. Ze gaven haar een klein Bijbeltje en in de jaren die volgden zorgden ze dat het meisje voedsel, kleding en andere spulletjes kreeg. Op een dag misten ze haar. Het peutertje van weleer was inmiddels uitgegroeid tot een jongedame en bleek ernstig ziek te zijn. Ze lag bij Big Mama op bed en had lupus, een auto-immuunziekte met ontstekingsverschijnselen in haar hele lichaam. Alhoewel Rina niet beter zou worden, was hygiëne in acht nemen belangrijk. Maar dat was moeilijk

Rina op bed met het Bijbeltje in haar handen, dat Herman en Anne-Lise haar 20 jaar geleden gegeven hadden.

te realiseren in de omstandigheden waarin de Roma's leefden.

"Het was menonterend toen we zagen hoe ziek ze was en hoe ze erbij lag. Ze wist dat ze ging sterven. Ze lag op bed met het Bijbeltje in haar handen, dat wij haar 20 jaar geleden gegeven hadden. Ze wilde heel graag mee naar de kerk, maar daar was ze te ziek voor. Het was voor ons heel bijzonder dat we haar zo met het Bijbeltje aantreffen. Dat zijn voor ons altijd de mooie dingen geweest die het werk zo bijzonder hebben gemaakt. En dat was allemaal in gang gezet omdat de evangelist van het Stephen Centre ons vertelde dat de Amerikaanse stichting stopte met financiering van het kindertehuis in Tirana, waarop Herman spontaan zei dat hij het kindertehuis wel zou adopteren. Daar is al het hulpverleningswerk uit voortgekomen, met zelfs de bouw van een eigen kindertehuis in Mushqeta dankzij een grote sponsor. Er zijn in al die jaren zó veel mooie dingen gebeurd", zijn Herman en Anne-Lise dankbaar. "Vooral ook onder de Roma's en straatkinderen, terwijl het juist de zigeuners waren die ons destijds overvielen bij het allereerste transport met schoolmeubeltjes. Dan zou je denken dat wij zo iets zouden hebben van: -Het is klaar met die zigeuners-. Het mooie is, dat je ziet hoe de Heere God werkt, juist onder een verstoten en vertrapt volk dat ook ons in eerste instantie zeer had gedaan. Maar uiteindelijk had God hen op het oog en heeft Hij voor hen gezorgd toen niemand anders dat deed".

Xhoi en Lubina

"Nog een mooi verhaal is natuurlijk dat van Xhoi (spreek uit: Joey), die wij als klein meisje op straat vonden en meenamen naar het kindertehuis. Als tiener is ze een paar jaar geleden geadopteerd door een Amerikaans echtpaar dat christen is. Toen Xhoi al in Amerika woonde, hoorde ze dat het jongetje waarmee ze in het kindertehuis een goede band had, haar 8-jarige halfbroertje bleek te zijn. Haar adoptie-ouders zijn bezig ook het jongetje naar Amerika te krijgen.

Het verhaal van Lubina is net zo bijzonder. Ook haar hebben we als klein kind van de straat gehaald en laatst kwamen we haar weer tegen als moeder van vijf kleine kinderen bij de Roma kerk die we hebben helpen oprichten. Ze sprak ons aan en wist alles nog van vroeger. Als je zulke verhalen vertelt en er zijn dan nog mensen die zeggen dat er geen God is ...

We zijn ons werk begonnen met de straatkinderen en Roma's. Met de opening van de Roma kerk vorig jaar, is voor ons de cirkel rond. Er is niet alleen een kerk, maar ook ons Roma project waarbij kinderen financieel worden geadopteerd om naar school te kunnen gaan en hun families via een foodkitchen dagelijks maaltijden krijgen. Verder wordt er uitleg gegeven over hygiëne, er wordt aan bijscholing gedaan en de Roma's worden geholpen om een normale levensstijl te krijgen. Het lijkt een beetje of we terug in de tijd zijn gegaan, want ook hier wonen de zigeuners weer in barakken. Alleen worden ze nu goed verzorgd. Het is wel bijzonder als je daar rondloopt en ze herkennen je nog van vroeger".

"Ik mis dat pionierswerk soms wel eens", bekent Anne-Lise, "maar wat we ervoor teruggekregen hebben, is de Roma kerk en het feit dat er nu allerlei voorzieningen zijn en de kinderen naar school kunnen".

Water tot aan de lippen

Wat Herman en Anne-Lise ook nog helder voor ogen staat, zijn de overstromingen op de Balkan in 2010. De rivier de Drina op de grens van Bosnië, Herzegovina en Servië trad door hevige regenval buiten haar oevers, waarbij Albanië het hardst werd getroffen. De buien in december 2010 waren de hevigste sinds mensenheugenis en de overstromingen de ergste in 100 jaar tijd. De resultaten ervan hebben Herman en Anne-Lise met eigen ogen gezien. Hele gebieden waren geïsoleerd door het wassende water en er werd hulp ingeroepen om mensen te redden en drinkwater en eten uit te delen. Op veel plaatsen waren telefoon, elektriciteit en drinkwater niet meer voorhanden en de meeste gebieden konden alleen per bootje bereikt worden. Alleen al in het noorden van Albanië werden meer dan 11.000 mensen geëvacueerd vanuit hun ondergelopen woningen. De noodtoestand werd uitgeroepen en het leger, de politie en vrijwilligers schoten te hulp. Zo ook het Albanië Comité.

“Het noorden is niet ons werkgebied, maar mensen vroegen of wij iets konden betekenen. Door de overstromingen waren veel mensen dakloos geworden. Het water stond hen letterlijk en figuurlijk tot aan de lippen. We brachten dekens, kleding en allereerste levensbehoeften. Nu kun je er gemakkelijk met een auto naar toe rijden, want er ligt een complete snelweg. Maar tien jaar geleden moest je de bergen door om er te komen. Dat was een hele klus”.

Zonnestraaltjes uit de hemel

“Onze dochter Elske en haar vriendin Annemarie werden zó getroffen door de situatie daar, dat ze allebei hun baan opzegden en naar het noodgebied afreisden, waar ze een paar maanden flink de handen uit de mouwen hebben gestoken. Als Albanië Comité zijn we een noodactie gestart en daar is toen 50.000 euro op binnengekomen.

Dat hebben we altijd gedaan: hulp bieden als er nood was en spontaan een actie opstarten, net als eind 2019 met de aardbeving. En dan merk je dat er altijd wordt voorzien. Zo kregen we tijdens de overstromingen van de Reddingsbrigade in Huizen bijvoorbeeld drie overlevingspakken mee, die goed te gebruiken waren in het ondergelopen gebied. Zelfs voor de dieren werd gezorgd, want ook het vee had te lijden van het water. Zo zorgde de werkgroep uit Friesland voor stro voor de paarden. Het was mens en dier helpen en dat doen we nog steeds. Daar staan we ook om bekend. Zo werden we een keer aangehouden door een aantal politieagenten die het verkeer stonden te controleren. Ze kenden ons en ook ons werk. Ze hielden onze auto aan omdat ze kleding wilden hebben. Toen we wegreden, gingen ze uit respect saluerend in de houding staan. Dat was zó ontroerend.... Al die mooie dingen die we hebben beleefd zijn voor ons altijd zonnestraaltjes uit de hemel geweest. Er zijn veel goede dingen bereikt in de afgelopen jaren. Of het Albanië Comité nog wel nodig is? Zeker! Onze opdracht die we destijds van de Heere God hebben gekregen, is in principe klaar. De Roma kinderen waarmee we zijn begonnen, hebben een kerk en worden door onze stichting financieel ondersteund met diverse voorzieningen. Maar we hebben nog de bewoners van de bergdorpen waar we voor zorgen en er komen steeds nieuwe projecten op ons pad om op in te springen. En ook ons KANS-project voor kansarme kinderen en hun families is er niet voor niets. En ook al heeft ons kindertehuis een andere vorm gekregen, op deze plek worden nog steeds kleine kinderen uit arme gezinnen opgevangen en dingen georganiseerd om de allerarmsten te helpen. Er is nog steeds genoeg te doen. Zolang de Heere God ons werk geeft, blijft het Albanië Comité nodig”.

Bij de watersnood in 2010 werd Albanië het hardst getroffen.

Alleen al in het noorden van Albanië werden meer dan 11.000 mensen geëvacueerd vanuit hun ondergelopen woningen.

Hele gebieden waren geïsoleerd door het wassende water

Een noodactie bracht 50.000 euro bij elkaar, zodat het Albanië Comité hulp kon bieden.

ENERVERENDE VAKANTIEBIJBELWEEK IN ZINDERENDE HITTE:

'Een pen in de hand van een schrijvende God'

Helaas geen Huizer jongeren dit keer tijdens de Vakantiebijbelweek in Albanië. En ook de altijd enthousiaste, gedreven inbreng en aanwezigheid van Herman Lubbers, werd heel erg gemist. Maar dankzij de Wikkelkoekenactie -waarvan 25% bestemd was voor het organiseren van een Vakantiebijbelweek 'op kleine schaal'- en de inzet van Anne-Lise en haar Albanese team, is het toch een mooie vakantieweek geworden. En dat alles in een zinderende hitte van 43 graden, met een geweldige opkomst van kinderen en een knallende afsluiting met vuurwerk.

'Wat hebben we een fantastische week gehad met elkaar!', laat Anne-Lise vanuit Albanië weten. 'Iedere dag meer dan 100 kinderen en op de slotdag zelfs 120. De kinderen hebben het erg gezellig gehad met elkaar. We mogen terugkijken op een prachtige week en kijken uit naar volgend jaar, maar dan weer met een groep jongeren uit Huizen'.

Het was niet alleen maar 'vakantievieren' met de Vakantiebijbelweek, want er waren voor Anne-Lise nog tal van andere zaken te regelen in Albanië. Dingen die altijd door Herman werden gedaan, maar die nu door haarzelf, Zamira (directeur van het kindertehuis) en haar man Ardi moesten worden aangepakt.

Herman wilde heel graag dat hun gezamenlijke levenstaak zou worden voortgezet, waarbij Anne-Lise zich uiteraard gesteund weet door het bestuur vanuit Huizen en het team in Albanië. Maar desondanks is er onmiskenbaar een lege plek, een groot gemis, een nooit meer samen kunnen overleggen en dingen delen. Toch bemoedigt het Anne-Lise dat het werk ook zonder Herman doorgaat en dat de Vakantiebijbelweek zoveel vreugde heeft gebracht. 'Zoals Moeder Theresa het zo mooi verwoordde, bid ik iedere dag dat ik een pen mag zijn in de hand van een schrijvende God, want Hij schrijft het verhaal. Ik zie de toekomst vol goede moed tegemoet en probeer het werk in Albanië met gevouwen handen te benaderen', laat Anne-Lise weten.

Een prachtige Vakantiebijbelweek, met iedere dag meer dan 100 kinderen.

Maatje en beste vriend

Op 16 juli vertrok ze samen met Elise -de jongste dochter van Anne-Lise en Herman- voor de tweede keer naar Albanië. Eerder dit jaar was ze al met dochter Elske in Albanië geweest, voor het eerst zonder Herman aan haar zijde. Dat was een emotioneel gebeuren, waarbij veel Albanese dorpsgenoten op condoleancebezoek kwamen en Anne-Lise en Elske een herhaling beleefden van wat ze in Huizen na Hermans overlijden al hadden doorleefd. Maar ook haar tweede bezoek aan Albanië is er voor Anne-Lise een met 'ups en downs'.

'Ik dacht dat de tweede keer makkelijker zou zijn, maar daar heb ik me goed in vergist. Er moet zó veel geregeld worden.... Zaken die altijd werden uitgevoerd door Herman, worden nu overgenomen door Zamira, Ardi en mijzelf. Gelukkig dat we in Nederland een bestuur achter ons hebben staan waar we mee kunnen overleggen.

Het overlijden van Herman doet pijn, zowel geestelijk als lichamelijk. Door het verlies van Herman ben ik mijn man, maatje en beste vriend kwijtgeraakt, de man waar ik alles mee deelde. Een verlies dat soms nog moeilijk te bevatten is', vertelt Anne-Lise.

Leven en werken gaat door

'Toen Herman te horen kreeg dat hij nog maar zes tot acht maanden te leven had, maakte hij zich het meeste zorgen om Albanië. Dat moest en zou doorgaan, ook zonder hem. De maanden voor zijn overlijden hebben we samen veel gesproken over: hoe nu verder in Albanië. Ons werk in Albanië was iets van ons samen en ieder had zijn eigen taken. Ik heb vaak mijn zorgen uitgesproken en zag een heleboel beren op de weg. Herman stelde mij dan altijd gerust en zei: -Jij kunt dit samen met Zamira en Ardi en ons bestuur-. Ik had daar weinig vertrouwen in, maar hoe meer we erover praatten, hoe makkelijker het leek om uit te voeren. Toen kwam de dag dat ik samen met Elske voor de eerste keer weer naar Albanië ging. Het werd een pittige, maar mooie reis. Spullen van Herman moesten opgeruimd worden en iedere dag hadden we mensen over de vloer die kwamen condoleren. Het was allemaal hartverwarmend.

En nu ben ik dan voor de tweede keer samen met Elise in Albanië, maar dan op de werkvloer. Het leven en werken in Albanië is anders geworden. Er is een lege plek gekomen. We merken dat het leven en werken doorgaat, ook zonder Herman. Maar wat zou ik nog graag dingen overleggen en delen met hem.... Gelukkig hebben we ervaren dat het werk in Albanië door mag gaan, ook zonder Herman. Wat is er al veel gedaan! Herman zou trots op ons zijn en zeggen: -Zie je wel, het komt goed-'.

Roma's en Voedselbank

In Albanië leven veel zigeuner kinderen op straat onder erbarmelijke omstandigheden. Deze kinderen lopen een

zeer grote kans om door de families thuis gehouden te worden om te bedelen, voor de kleintjes te zorgen en als jonge tiener al te trouwen.

'Ze krijgen geen kans om zich te ontwikkelen en voor zichzelf een ander bestaan op te bouwen', vertelt Anne-Lise. 'Als Stichting Albanië Comité willen we ons eigen sponsorprogramma KANS gaan uitbreiden voor de komende drie jaar door samen te werken met Food Bank Albania, een soort voedselbank. Via een sponsorprogramma helpen we kinderen aan een goede maaltijd én ze kunnen naar school. Wilma Verburg -die al jaren in Albanië verblijft- is één van de oprichters. Zij en wij doen dit geïnspireerd vanuit de Bijbel en ons geloof om Jezus te volgen.

Het sponsorprogramma werkt als volgt: de familie of ouders sluiten een officieel contract, voorwaarde is dat het kind naar school gaat, de sponsorkinderen en hun broertjes en zusjes krijgen maaltijden in een soupkitchen en hun families ontvangen circa 25 kg meel en 3 liter olie per maand. Voor zo'n 20 euro per maand kunnen we een kind helpen. We hebben ook nu weer boodschappen gedaan en tasje gemaakt. Ook zijn we o.a. bij Lubijana geweest, een oude bekende. Zij heeft vroeger bij ons in het kinderkuis gezeten. Zij komt heel vaak bij de kerk en maakt veelvuldig gebruik van de gaarkeuken met haar gezin. Een prachtig mooi project, dus!'

Vakantiebijbelweek

'In de tweede week van ons verblijf hadden we de Vakantiebijbelweek. Vijf dagen lang kwamen meer dan 100 kinderen naar ons centrum.

Onder leiding van het team van de plaatselijke kerk Kisha Themeli i së Vërtetës van pastor Kleant Xhaho en zijn vrouw Mertila, konden de kinderen luisteren naar verhalen uit de Bijbel, werd er gezongen en geknutseld. Ook werd er genoten van sport en spel.

De hele week is met de kinderen gesproken over de vrucht van de Geest: liefde, vrede, dankbaarheid, vertrouwen, geduld, vriendelijkheid en nederigheid. Naast de Bijbelverhalen werd dit met de kinderen ook heel praktisch gemaakt naar de tijd waarin zij leven. De laatste dag werd op een fantastische manier afgesloten in de vorm van een hart en een kruis, gecreëerd door de kinderen: liefde en geloof, gezegend om tot zegen te zijn. Ondanks de hoge temperaturen en de daaruit voortvloeiende vermoeidheid, mogen we terugkijken op een fantastische week.

De laatste dag werd op een fantastische manier afgesloten in de vorm van een hart en een kruis, gecreëerd door de kinderen.

Er was één klein incidentje: er was een jongetje tijdens het voetballen gevallen en we moesten met hem naar het militaire hospitaal in Tirana. Hij bleek een scheurtje in zijn bot te hebben en moest in het gips. Ook hier verbaasde ik mij weer over de verouderde apparatuur en de bijna lege voorraadkasten. En dan hebben we het hier over het beste ziekenhuis van Albanië.... Het is om te huilen. De dokterspost in ons werkgebied heeft dankzij ons veel meer, maar ook nog veel te weinig.'

Dagje mee met plaatselijke dokter

Albanië is één van de armste landen van Europa. Sociale voorzieningen voor ouderen zijn er nauwelijks en hun leefomstandigheden blijven uitermate slecht. De overheid is niet in staat de volledige zorg voor hen op zich te nemen. Op het platteland kennen ze geen thuiszorg en de plaatselijke hulppost heeft nauwelijks materialen. Elise is verpleegkundige en heeft een dagje met de plaatselijk dokter meegelopen op de eerste hulppost. 'Een ochtend meelopen met een dokter in Albanië is even iets anders dan in Nederland', vertelt Elise. 'Al snel werd ik gedwongen om af te wijken van de Nederlandse protocollen en creatief te werk te gaan, gezien de beperkte aanwezige materialen. Wat mij het eerste opviel was, dat ik geen handschoenen kon vinden. Er was

Oranje shirts voor de kinderen van de Vakantiebijbelweek, gekregen van de tennisbond KNLTB.

ook nauwelijks verbandmateriaal aanwezig. Ondanks dat er regelmatig medische spullen uit Nederland komen, is dit onvoldoende om optimale zorg te leveren. Je mag blij zijn als je een pleister kan vinden. Het contrast met Nederland is nog groter dan ik had gedacht. Aan het einde van de ochtend vroeg ik of een leerling een infuus wilde leren prikken op mijn arm. Er moest echter eerst een infuus elders gehaald worden en die moest uit eigen zak bekostigd worden. Wat zijn wij als Nederlanders bevoorrecht....?

Vermoeiende weken

Na de Vakantiebijbelweek was de dagopvang een weekje gesloten en konden Anne-Lise en Zamira zich bezighouden met het KANS-project. Via 'Hoop voor Albanië' waren schoolspullen binnengekomen, waarmee de schooltassen gevuld werden. Verder vertaalde Anne-

Lise de brieven van de kinderen voor de sponsorouders, want alle kinderen maken een brief of tekening. 'Mijn eerste indruk van de eerste weken in Albanië is, dat er weinig veranderd is. Door corona is de situatie in veel gezinnen achteruitgegaan. Het raakt me iedere keer weer in welke erbarmelijke omstandigheden deze gezinnen leven en overleven. We bezoeken deze gezinnen, bekijken hoe hun situatie is en wat we kunnen doen.

Het waren al met al pittige en vermoeiende weken, met temperaturen die niet echt comfortabel zijn. Ik ben nog volop aan het revalideren na mijn heupoperatie en moet echt mezelf in acht nemen en mijn rust nemen. Het gemis van Herman is duidelijk aanwezig en niet alleen bij mij. Vele malen wordt zijn naam genoemd. Ik weet dat ik door dit proces heen moet, maar ik weet dat Hij zorgt, dus ik heb er alle vertrouwen in. De hartelijke groeten aan iedereen, vanuit een zeer warm Albanië', aldus Anne-Lise.

PASTOR KLEANT EN ZIJN VROUW MERTILA:

'Zowel voor de kinderen als voor ons onvergetelijke dagen'

Team van de Themel i se Vertetes kerk, met derde van links pastor Kleant en tweede van rechts zijn vrouw Mertila.

willen vooral de goede samenwerking en de coördinatie vanuit de staf van Familja Krisijane benadrukken. Deze uitstekende en aangename samenwerking leidde tot een fantastische sfeer voor de kinderen, waardoor alles soepel verliep. Elke ochtend werd er samen met de kinderen gebeden. Met behulp van poppen hebben ze kennism gemaakt met personages uit de Bijbel. Daarnaast zijn Bijbelse vertellingen op verschillende manieren uitgevoerd, zoals toneelstukjes, voorstellingen en een heuse quiz. Ook van knutselen en voetballen genoten de kinderen erg. Anna (Anne-Lise-red) zorgde voor frisdrank, ijs en andere versnaperingen. De kinderen wilden niet dat het kamp ophield en vonden de dagen erg snel voorbijgaan. We zijn dankbaar en hopen dat we volgend jaar door middel van een kamp zoals dit God weer kunnen dienen. We bidden tot God dat de harten van de kinderen worden gevuld met liefde. Ook hopen we op nieuwe dingen en mooie activiteiten voor volgend jaar. We zijn iedereen dankbaar voor hun bijdrage aan de activiteiten en de realisatie van het kamp. Dit is voor ons één van de beste kampen waar we als team aan hebben bijgedragen. Onze grootste dankbaarheid gaat uit naar de Heere God, voor Zijn leiding, de zegeningen en het mogelijk maken van dit kamp.

Gods zegen en vriendelijke groet van Kleant en Mertila', aldus de Albanese pastor en zijn vrouw.

Ook pastor Kleant en zijn vrouw Mertila van de plaatselijke kerk Kisha Themeli i së Vërtetës hebben fijne herinneringen aan de Vakantiebijbelweek in Albanië.

'Zoals altijd is de samenwerking met het Albanië Comité een privilege en zegening voor ons. Uit deze fijne samenwerking is een Vakantiebijbelweek opgezet voor de kinderen uit Mushqeta en omliggende dorpen. Een team van de Themel i se Vertetes kerk is vol enthousiasme en vreugde aan de voorbereidingen begonnen met de staf van Familja Kristijane (het kindertehuis van het Albanië Comité in Mushqeta-red). We hadden een aantal verwachtingen van gebeurtenissen die God ons gedurende het kamp zou brengen. Dat deze verwachtingen uitkwamen, zorgden bij zowel de kinderen als bij ons voor een aantal onvergetelijke dagen'.

'Ondanks de enorme hitte hebben we vastgesteld dat er dagelijks toch meer dan 100 kinderen hebben deelgenomen aan deze week. Elke dag was een dag vol nieuwe avonturen en activiteiten, waarbij de kinderen splendorwijs hebben kennism gemaakt met de vrucht van de Geest. We

Mertila en Fabio van het team van de plaatselijke kerk.

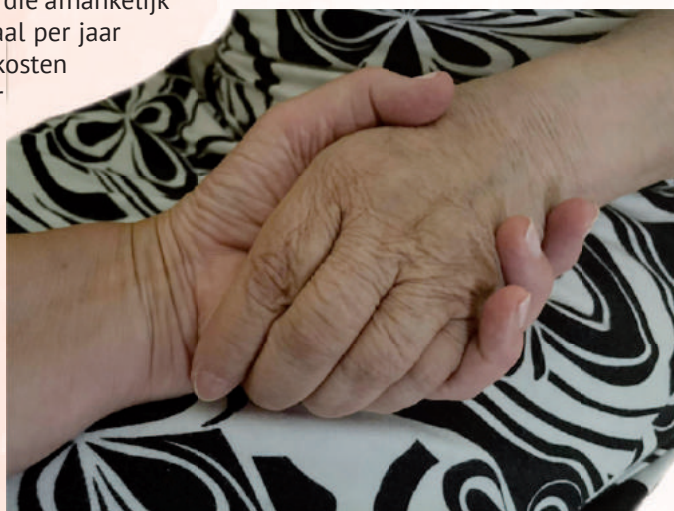
Kledinginzameling weer gestart

Na de zomerstop gaat de kledinginzameling op de maandagavond weer van start. Het inzameldepot aan de Fabrieksweg 2 is vanaf 6 september op maandagen geopend van 19.00 tot 20.30 uur (met uitzondering van feestdagen). Oude, nog bruikbare kleding (heel en schoon) voor zowel volwassenen, kinderen als baby's, kunnen worden aangeleverd. Ook schoenen, speelgoed, babyuitzetten, huishoudlinnen en klein huishoudelijk materiaal zijn welkom, evenals een gift om het transport te bekostigen.

Medische zorg echtpaar Krabbe

Tijdens hun verblijf in Albanië hebben Anne-Lise en Elise meerdere malen een echtpaar bezocht in Krabbe. Krabbe is een dorp waar veel armoede te vinden is. Er woont o.a. een vrouw die afhankelijk is van medische hulp. Naast medicatie, moet ze een paar maal per jaar naar het ziekenhuis voor nierdialyse en vocht in haar hart. De kosten voor het vervoer naar het ziekenhuis lopen op tot 64 euro per week. Naast de kosten van het vervoer, zijn er ook kosten voor o.a. medicatie en incontinentiemateriaal. Tot voor kort nam haar man de volledige zorg voor haar op zich. Maar een val heeft gezorgd voor complex letsel, waardoor hem een operatie staat te wachten. De kosten van 500 euro kan hij echter niet betalen. Speciaal voor dit echtpaar kan een donatie worden gestort op de rekening van het Albanië Comité: NL97 RABO 0329 9600 08 ten name van Stichting Albanië Comité o.v.v. 'echtpaar Krabbe'.

'We hebben samen de handen in elkaar geslagen om het leven van dit echtpaar dragelijker te maken. We hopen dat we mooie giften voor dit echtpaar mogen ontvangen. Ondersteuning is blijvend noodzakelijk', laat Anne-Lise weten.

Zorg voor het echtpaar in Krabbe

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

Margreet Visser
tel: 035-2000103
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Laurens Rebel
tel: 06-44850009
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel & Dolf Kos & Cees Bout
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Anne-Lise Lubbers
tel. 035-5263249
e-mail: famlubbers@albaniecomite.nl

Iedere maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur staan vrijwilligers klaar om kleding en hulpgoederen in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

